

GIUY-LO' VEC-NO'

Hai
van
dam
dưới
biển

KIM DỒNG

TẬP 2

GIUY - LƠ VÉC - NƠ

HAI VẠN DẶM DƯỚI BIỂN

TẬP II

LÊ AN I dịch

Bìa và minh họa của HÀ QUANG PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
HÀ NỘI - 1976

Nguyen Binh Hoa
5/10/1976

PHẦN HAI

CHƯƠNG 1

ĂN ĐỘ DƯƠNG

Đến đây bắt đầu phần thứ hai của cuộc hành trình ngầm dưới biển của chúng tôi. Phần thứ nhất kết thúc bằng cảnh tượng xúc động dưới nghĩa trang san hô, đã để lại cho tôi một ấn tượng sâu sắc. Như vậy, chẳng phải chỉ cuộc sống của thuyền trưởng Nê-mô trôi qua giữa lòng đại dương mênh mông, mà cả cái chết, ông ta cũng chuẩn bị ở dưới đáy biển sâu! Ở đó không một quái vật nào có thể quấy rối giấc ngủ cuối cùng của những người chủ tàu Nau-ti-lux, những người gần bó với nhau lúc sống cũng như khi chết, những người « không ai có thể động tới được », như Nê-mô đã nói.

Giả thiết Công-xây đề ra không làm tôi thỏa mãn. Anh ta cho Nê-mô là một trong số những nhà bác học vì bị hắt hủi nên tỏ vẻ khinh bạc đối với mọi người, hoặc là một thiên tài bất đắc chí nên từ bỏ những cảm dỗ trần tục mà lui về ẩn náu trong biển cả, môi trường gần gũi với tâm hồn phóng khoáng của ông ta. Theo

tôi, cách giải thích như vậy chỉ đúng một mặt của bản chất Nê-mô.

Bi mật của đêm nọ là chuyện gì vậy? Vì sao họ phải giam giữ chúng tôi? Vì sao họ cho chúng tôi uống thuốc ngủ? Vì sao Nê-mô lại giật phắt chiếc ống nhôm, khi tôi chưa kịp đưa lên nhìn chân trời? Và người thủy thủ bị tử thương trong trường hợp hết sức bi hiểm kia? Tất cả những câu hỏi đó khiến tôi phải suy nghĩ. Không! Thuyền trưởng Nê-mô không phải chỉ trốn tránh mọi người! Chiếc tàu đáng sợ của ông ta có lẽ không chỉ là nơi ẩn náu của một người yêu tự do, mà còn là một vũ khí phục thù khủng khiếp!

Đó chỉ là những phỏng đoán, chỉ là ánh sáng le lói trong đêm tối dày đặc. Tôi buộc phải ghi chép các sự kiện theo thứ tự của chúng.

Chẳng có gì ràng buộc chúng tôi với thuyền trưởng Nê-mô cả. Ông ta biết rằng chạy trốn khỏi tàu Nau-ti-lux là một điều không tưởng. Nê-mô chẳng cần chúng tôi phải thề bồi, cam đoan gì. Chúng tôi là người bị giam, là tù nhân mà người ta gọi lịch sự là khách. Tuy vậy, Nét vẫn không mất hy vọng giành lại tự do. Có thời cơ thuận lợi là anh ta chuồn ngay. Tất nhiên tôi cũng sẽ theo gương anh ta. Nhưng dù sao tôi cũng ân hận sẽ phải mang theo cả những bi mật mà thuyền trưởng Nê-mô đã tin mà cho tôi biết. Cuối cùng, con người ấy đáng căm ghét hay đáng khâm phục? Con người ấy là nạn nhân hay đao phủ? Thực lòng, tôi cũng muốn, trước khi vĩnh biệt Nê-mô, làm một chuyến du lịch vòng quanh thế giới mà phần đầu đã hoàn thành một cách tuyệt mỹ! Tôi muốn được thấy hết những kỳ quan đang ẩn mình dưới các đại dương. Tôi muốn đi sâu vào những điều bí ẩn nhất, thậm chí dám hy sinh tính mạng để thỏa mãn nhu cầu tìm hiểu những cái chưa biết! Cho tới nay tôi đã khám phá ra điều gì?